L’horror en el quotidià

La Natàlia va reunir el grup. Era d’hora i teníem com a tasca fer una investigació de camp. Ens prenia aproximadament una hora arribar al lloc. Sabíem què esperar: teníem relats d’altres amics que ho havien presenciat, però, tot i així, ignoràvem les repercussions emocionals que aquella situació ens havia de generar. Crèiem estar preparats. Vam recopilar tota la informació necessària i, durant el viatge, encara que es notava la incomoditat col·lectiva, vam decidir posar una mica de música per alleugerir l’ambient. Sonava el meu disc preferit de The Cure, Disintegration. No dèiem cap paraula; estàvem pensatius i expectants fins que el cotxe es va aturar. Ja havíem arribat. Ens vam reunir a la porta del lloc: ja era l’hora acordada i ens havien d’obrir les portes. En David em va agafar fort la mà i em va preguntar si estava bé. No ho estava, però li vaig respondre que sí.

Ens vam reunir en un cercle. Ens vam preparar carregant bidons d’aigua per oferir-los com a ofrena als necessitats. L’equip audiovisual es va encarregar d’encendre les càmeres per registrar tot allò que passava dins del magatzem. Suava de nervis, però la nostra responsabilitat era fer visible la situació injusta a la qual estan condemnades innombrables espècies.

Vam reunir coratge i vam entrar. La primera observació dels meus sentits va ser aquella pudor pútrida i nauseabunda que ens envoltava: l’olor de sang, d’excrements i, en definitiva, de mort. Vaig caminar amb els ulls tancats pel coïssor que m’hi provocava aquella aroma i per evitar l’espectacle cruel que tenia davant dels ulls, però no podia escapar del so. Els múltiples crits m’acorralaven; sentia el meu cos pertorbat, buscant una sortida. No sóc la captiva ni la víctima, però tot i així tremolo de por.

Les sabates s’adhereixen al terra enganxós que trepitjo mentre, penedida, intento guiar els meus passos cap a la sortida. El turment que es presència és inquietant: el calvari no cessa. Marxen obligats cap a la mort, un rere l’altre.

Els grinyols són insofribles. La foscor ho envaeix tot. Vull cridar, però la meva veu no té forces. La poca llum de l'ambient em permet veure les pells marcades i ultratjades, que revelen la història dels seus dies en confinament. Voldria demanar ajuda, però sé que el monstre sempre està famolenc, esperant la seva presa, i em toca presenciar aquesta massacre de la qual no se'n salvarà cap. No hi ha consol. Temo no poder seguir endavant. M'aturo mentre, al meu voltant, tot el caos em devora. Jo també sento: em transmeten el pànic i la desesperació.

Els flaixos de les càmeres van revelant l'existència crua. Alguns no aconsegueixen sobreviure i moren ofegats en els seus propis excrements o se'ls atura el cor per l'angoixa; cauen paralitzats per l'horror de presenciar tant d'odi. El temps s'alenteix en aquests llocs i sembla una eternitat. Ens acostem als supervivents per oferir-los l'únic que coneixeran com a afecte: una carícia o un glop d'aigua que, per un instant, els distregui de la seva misèria.

Un d'ells treu una de les seves extremitats per l'obertura de la cel·la. Instintivament m'agenollo per tocar-la; es produeix una transmutació impensada. Tardo uns segons a prendre consciència de la meva nova realitat. Em veig confrontada: el meu cos humà, immòbil. Miro cap als costats, contemplant la pell rosada que ara m'envolta. Abaixo la mirada i noto com la mà que algun dia m'havia pertangut continua aferrada a aquest ésser indefens amb qui he intercanviat el lloc. Intento moure'm, però estic confinada en un espai ínfim. Crido, però sona com un xiscle aliè. Tinc set i no trobo res al meu abast. Estic bruta, plena d'excrements i d'orina. No tinc temps per al raonament: necessito tornar al meu cos. Tanmateix, veig com ell comença a actuar, fent passes i allunyant-se amb la resta del grup amb què havia vingut. Crido més fort, intento aixecar-me, però les meves cames estan atrofiades i caic lamentablement. Els altres éssers al meu costat estan conscients, cansats, paralitzats per les gàbies que els retenen, obligats a presenciar la

mutilació dels seus companys, dels seus familiars, dels seus fills.

M'envolta la tragèdia. Puc percebre els éssers agonitzants, escolto els seus pensaments, les seves súpliques i els seus qüestionaments. Cap d'ells entén les raons d'un càstig tan cruel. Espantada, presencio aquest espai digne d'un film de terror en què ara sóc la protagonista. Mossego l'acer fred, dono cops de peu intentant cridar l'atenció… i ho aconsegueixo: ara vénen per mi. No aconsegueixo distingir del tot la imatge, tot i que sento les passes cada cop més a prop. Una sensació d'alleujament m'envaeix mentre penso: vénen a salvar-me, a alliberar-me. Es forma un aldarull. Siluetes grans i fornides, amb vestits xops i tacats de diferents tonalitats, comencen a obrir les comportes. Amb els seus rugits ens transmeten un missatge indescifrable. Estic atordida; sona com un eco llunyà. No els entenc, i temo que ells tampoc m'entenguin a mi. No parlem el mateix llenguatge. Tanmateix, crido amb totes les meves forces mentre intento aixecar-me, balancejant el pes cap endavant. És el meu torn. Un dels individus robustos s'acosta. Ara sí aconsegueixo incorporar-me a quatre potes. Aixeco la mirada cap al meu suposat salvador. Porta un artefacte estrany a les mans, que recolza sobre els meus malucs. Un dolor elèctric i punyent m'empeny a les natges i, de mica en mica, recorre tota la meva massa muscular i em fa saltar, envestint una criatura que tenia al davant. Caiem a terra amb un estrèpit intens i, sense cap avís previ, ara tots dos som tocats per aquell dispositiu creat per fer mal. Encara sense poder-nos recuperar de l'electricitat, som colpejats i apallissats per aquests monstres, obligats a continuar caminant. En aquest moment discerneixo: sento milers d'ulls esglaiats fixats en mi. Súplica la seva alliberació, tot i que ara veig aquesta meta molt llunyana. No hi ha salvació possible: és el preu que paguen els indefensos, els febles, i ara jo formo part d'ells. Caminem suportant els dolors dels impactes a les cames, a la columna, al cap. No s'aturen, i nosaltres tampoc. Només vull que aquesta tortura s'acabi. Estic plorant, cridant amb desesperació:

—Per què ningú escolta el meu patiment?

L'últim cop va ser molt fort. Sento com un líquid cau sobre un dels meus ulls, impedint-me la visibilitat. Experimento una sensació d'ofec. Necessito sortir. Caic, i sóc arrossegada mentre la meva boca oberta engoleix tots els líquids escampats pel terra. Assaboreixo sang aliena, que em provoca nàusees. Mentrestant, amb l'ull obert els veig caure: les seves figures vibren, ressonen sobre el ciment ple de fluids. Amb el seu últim espasme tremolen. Cada cop estic més a prop. Tots gemeguen amb el seu darrer alè; els veig lluitar. Jo també m'hi resisteixo, fent passes enrere. En va: ja ha arribat la meva hora. Una massa abstracta em recolza sobre la templa un metall fred. Em moc abans del tret, però no aconsegueixo esquivar-lo; els meus pensaments s'aturen, no pas el dolor. Sento el pes del meu cos caure vençut. M'enfonso i em retorço. Veig com em pengen d'una pota, com m'obren el coll i em dessagno lentament.

No s'equivoqui, estimat lector: quan dic "monstre" no em refereixo a una bèstia fantasiosa ni a un individu d'un altre món. No m'ho creuria si no l'hagués tingut davant meu. Aquesta atrocitat la comet un cos de característiques similars al meu. Tanmateix, no em reconec en els seus actes ni els comparteixo, però em diuen que l'he de respectar.

¿Respectar l'afusellament de bilions d'éssers innocents que volien viure?

Immoble a la sortida, no sé com he arribat fins aquí. Em miro les mans —les meves mans— ensangonades. Respiro, però l'aire no és suficient. A l'exterior només se sent el nostre plor; el sentiment de culpa ens envaeix. La impotència ens genera aquesta angoixa. Els deixem morir: a ells, als següents i així successivament. Davant la porta de sortida llegeixo el cartell que, ben amunt, s'observa com una publicitat a la carretera: "ESCORXADOR". Com si aquest nom no fos prou clar per prendre consciència de les aberracions antinaturals que s'hi cometen. La humanitat ho ignora, ho rebutja, ho nega.

«Mira! Jo puc negar-ho tot! Tu pots negar-ho tot! Tots podem negar-ho tot! Però hi ha una cosa que no es pot negar: l'evidència. I saps què és l'evidència? L'evidència és allò que és allà, el que et fa senyals perquè ho vegis, el que et crida perquè ho escoltis... És clar que si tanques els ulls i tanques les orelles, ni escoltes ni veus res... No veus, no escoltes tu... però l'evidència continua!»

—Enrique Santos Discépolo

No hi ha una manera humana de matar.

Per als altres éssers i per al planeta Terra, no hi ha res més terrorífic i nociu que l'humà mateix. Els actes de la meva espècie em pertorben; la capacitat humana de torturar m'esparvera. Tenim la responsabilitat ètica i moral de rebutjar qualsevol tipus d'explotació o abús envers la resta d'habitants d'aquesta terra.

Alliberament humà, animal i de la Terra.

Basat en els escorxadors industrials de porcs.

Brenda Vitale